

HÚSVÉT REGGELÉN

Balogh Miklós

Zengjen ma hangos hálaének
A mindenség nagy Istenének!
Ünneplő lelkünk égbe szállva,
Olvadjon össze hő imába.
Ég, föld derüljön fel ragyogva:
Feltámadott! Feltámadott!

A szellő susogva hogy átmegy a tájon,
Könny csillog utána ezernyi fűszálon.
Érinti az erdőt, lombját az olajfa
Megrezgeti vígan, s bölintva lehajtja...
Áldott legyen a szó, mit a szellő mondott!
Zizegve beszélnek egymásnak a lombok:
Feltámadott! Feltámadott!

De ah, amott, zöld selymén a rétnek,
Galileának özvegy női jönnek...
Kezükben balzsam, sok jóillatú,
Szemükben némán ott virraszt a bú...
- Te néma bánat, nyílt örömmre változz!
Győzelmi dalként szállj az ég Urához:
Feltámadott! Feltámadott!

Nézd, ott a sir, az Úr akarta, s ímhol
Örökélet bölcsője lett a sírból...
Lehullt a kő: helyén az égbe látunk,
A sir üzen: halál, remélve várunk!
Szegezd nyilad bár az ember szívének,
Fülünkbe cseng mindig az angyalének:
Feltámadott! Feltámadott!

Töröld le könnyed ember, nem vagy árva,
Út lett a sir egy szebb, dicsőbb hazába.
Csak légy erős, csak légy szilárd a hitben,
Az út felén ne félj, nem hágy el az Isten.
Ha tán a bűn lett újra rajtad úrrá,
E mennyei varázsszó szüljön ujjá:
Feltámadott! Feltámadott!

Zengjen hát hangos hálaének
A mindenség nagy Istenének!
Ünneplő lelkünk égbe szállva
Olvadjon össze hő imába.
Ég, föld derüljön fel ragyogva,
A Golgothának szent halottja
Feltámadott! Feltámadott!

Forrás: www.keresztenydalok.hu